

2020/2041(INI)

23.9.2020

OPINIA

Komisji Spraw Zagranicznych

dla Komisji Rozwoju

w sprawie nowej strategii UE–Afryka – partnerstwo na rzecz zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu (2020/2041(INI))

Sprawozdawczyni komisji opiniodawczej (*): Anna Fotyga

(*) Zaangażowana komisja – art. 57 Regulaminu

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Spraw Zagranicznych zwraca się do Komisji Rozwoju, jako komisji przedmiotowo właściwej, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. z zadowoleniem przyjmuje wspólny komunikat Komisji oraz wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa z 9 marca 2020 r. pt. „W kierunku kompleksowej strategii współpracy z Afryką” i postrzega go jako krok w kierunku rzeczywistego partnerstwa geopolitycznego; podkreśla, że Europę i Afrykę ze względu na bliskość geograficzną łączą silne więzy historyczne, kulturalne i społeczno-ekonomiczne, które są obecnie zacieśniane ze względu na coraz większą liczbę wspólnych wyzwań i interesów strategicznych, od popularyzacji ochrony praw człowieka i demokracji, wydzwigiwania społeczności lokalnych z ubóstwa i zapewniania godnych warunków życia przez stwarzanie szans gospodarczych, zrównoważony rozwój lub prawidłowe sprawozdanie rządów, potencjał migracyjny na rzecz stworzenia szans zatrudnienia i rozwoju, wzmacnianie stosunków handlowych i inwestycyjnych, bezpieczeństwo, zwalczanie terroryzmu oraz walkę ze zorganizowaną przestępczością i handlem ludźmi po reformę instytucji wielostronnych i światowego handlu, ochronę środowiska, bezpieczeństwo żywności, dostęp do wody, rozwój demograficzny, urbanizację, energetykę, poprawę zdrowia publicznego i dostępu do opieki zdrowotnej i walkę ze zmianami klimatu; podkreśla fakt, że stosunki UE z Afryką mają bardzo duże znaczenie dla przyszłości obu kontynentów oraz że dobrobyt obu kontynentów jest ze sobą głęboko skorelowany, co wymaga całościowego podejścia do kontynentu afrykańskiego, które może pogodzić rozbieżne tendencje w kompleksową i spójną strategię weryfikowaną po wynikach oraz stale monitorowaną i poddawaną ocenie; wzywa do zwiększonej spójności strategii politycznych UE, zorientowanego na wynik, przejrzystego przyznawania zasobów UE i ożywionego sojuszu politycznego, który musi wychodzić poza tradycyjny rozwój i współpracę humanitarną, by rzeczywiście w pełni wykorzystać potencjał naszego partnerstwa;
2. przypomina, że według danych Ośrodka Badań nad Epidemiologią Kłęsk Żywiolowych (CRED) w 2019 r. na skutek ekstremalnych zdarzeń pogodowych ucierpiało niemal 16,6 mln Afrykańczyków, czyli o 195 % więcej niż w 2018 r., oraz że klęski żywiołowe mają negatywny wpływ na życie, środki utrzymania, domy i ekosystemy, a także na makroekonomię;
3. podkreśla, że partnerstwo UE–Unia Afrykańska (UA) może odnieść sukces tylko wtedy, gdy będzie prawdziwym partnerstwem opartym na równości stron, czyli partnerstwem bardziej zrównoważonym, sprawiedliwym i konstruktywnym, zbudowanym na własnej odpowiedzialności i solidarności oraz na wspólnej wizji naszej przyszłości; ponawia zatem swoje wezwania do prawdziwego partnerstwa interkontynentalnego między Unią Europejską a Unią Afrykańską; przypomina, że Afryka jest naszym najbliższym sąsiadem i zamieszkuje ją ponad miliard ludzi, przy czym ponad połowa wzrostu liczby ludności świata do 2050 r. ma nastąpić w Afryce, a sześć z dziesięciu najszybciej rozwijających się gospodarek na świecie to gospodarki afrykańskie; podkreśla, że UE wraz z jej państwami członkowskimi jest największym

partnerem Afryki pod wszelkimi względami, a mianowicie pod względem inwestycji, handlu, pomocy rozwojowej, i humanitarnej oraz bezpieczeństwa; niemniej jednak odnotowuje, że ta coraz ściślejsza współpraca nie przełożyła się jeszcze na wspólne zrozumienie lub realne partnerstwo strategiczne zgodne ze wspólnymi interesami, potencjałem wzrostu, bliskością geograficzną i wielowiekowymi powiązaniem między obydwoma kontynentami; podkreśla, że proces zrównoważonego rozwoju na kontynencie afrykańskim ma zasadnicze znaczenie dla dobrobytu, stabilności i bezpieczeństwa zarówno UE, jak i Afryki, zaś dobrobyt, stabilność i bezpieczeństwo są najistotniejszymi warunkami rozwoju gospodarczego i społecznego Afrykańczyków określonymi w przyjętych przez ONZ celach zrównoważonego rozwoju; podkreśla, że musi być przekonana o zasadności tworzenia świeżego i nowoczesnego podejścia w swej polityce afrykańskiej w oparciu o wyraźne zrozumienie zarówno własnych, jak i wzajemnych interesów i obowiązków, co znajdzie odzwierciedlenie we wszechstronności i dojrzałości wzajemnych stosunków; jest głęboko przekonany, że nasze partnerstwo musi opierać się na jasnych stanowiskach i priorytetach wskazanych przez naszych afrykańskich partnerów, i w związku z tym uważa, że zbliżający się szósty szczyt UA–UE, który odbędzie się jesienią tego roku, stanowi znakomitą okazję do wysłuchania partnerów afrykańskich, wymiany poglądów na temat wzajemnych oczekiwań i propozycji oraz do określenia wspólnych celów z myślą o wpisaniu ich do planowanej nowej, obustronnie korzystnej wspólnej strategii UE, która odzwierciedla interesy obu stron i zacieśnia więzi między dwoma kontynentami;

4. podkreśla pilną potrzebę nasilenia efektu synergii oraz spójności między wszystkimi ramami prawnymi i politycznymi, na których opierają się stosunki UE-Afryka, by działać skuteczniej i w zrównoważony sposób, w ramach zacieśnionego, długofalowego, wielopłaszczyznowego i wielobranżowego partnerstwa, które powinno także przełożyć się na ściślejszą współpracę polityczną i skuteczną koordynację opierającą się na równouprawnieniu, zaufaniu, wzajemnym szacunku, solidarności, suwerenności, wspólnych wartościach i wspólnej wizji naszej przyszłości; w związku z tym podkreśla znaczenie poszanowania praw człowieka, demokracji, pokoju i bezpieczeństwa, jak również dobrych rządów, zrównoważonego rozwoju, praworządności, wolnych i sprawiedliwych wyborów, wprowadzanie z mocy prawa, pokojowego przekazywania władzy w krajach afrykańskich, równouprawnienia płci, jako niezbędnego fundamentu zrównoważonego partnerstwa UE-Afryka sprzyjającego włączeniu społecznemu i korzystnego dla obu stron; podkreśla, że silne partnerstwo UE-Afryka wymaga silnej Unii Afrykańskiej, podkreśla zasadniczą rolę jaką odgrywa UE we wspieraniu Unii Afrykańskiej, by skuteczniej wykonywała powierzone jej obowiązki i dążyła do budowania pokoju i bezpieczeństwa na całym kontynencie oraz do stałej integracji kontynentu, jak również instytucji Unii Afrykańskiej, w tym Parlamentu Panafrkańskiego przez dzielenie się najlepszymi sposobami postępowania, jak również wsparcie techniczne i finansowe; z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący programu panafrkańskiego w kontekście nowego Instrumentu Sąsiedztwa oraz Współpracy Międzynarodowej i Rozwojowej (ISWMR), który ma na celu sprostanie wyzwaniom stojącym przed całym kontynentem afrykańskim;
5. ponownie podkreśla swoje wsparcie dla Afryki przechodzącej istotne procesy integracyjne na poziomie regionalnym, kontynentalnym i w ujęciu międzynarodowym oraz zauważa, że Europa i Afryka mają wspólne interesy w zakresie współpracy na rzecz stosunków wielostronnych i w obliczu wspólnych wyzwań, którymi można

skutecznie się zająć jedynie w drodze współpracy; podkreśla potrzebę zniwelowania podziału, tam gdzie one istnieją, szczególnie w obszarach o zasadniczym znaczeniu, takich jak spełnianie norm międzynarodowych i stosowanie się do międzynarodowych sposobów postępowania w działalności handlowej, w odniesieniu do poszanowania praw człowieka, sprawiedliwości społecznej, równouprawnienia płci, zrównoważonego rozwoju i pozycji w organizacjach międzynarodowych; stoi na stanowisku, że całościowe partnerstwo interkontynentalne powinno również umożliwiać dalszą regionalizację; potwierdza swoje stałe wsparcie dla integracji regionalnej i organizacji regionalnych, takich jak ECOWAS (Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Zachodniej), CEMAC (Wspólnota Gospodarcza i Monetarna Afryki Środkowej), EAC (Wspólnota Wschodnioafrykańska), SADC (Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju), IGAD (Międzyrządowy Organ ds. Rozwoju) i ECCAS (Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Środkowej), a także ICGLR (Międzynarodowa Konferencja w sprawie Regionu Wielkich Jezior); popiera pogląd, że UE musi utrzymać elastyczne podejście do poszczególnych krajów i subregionów, w ramach którego dostosowuje swoje zaangażowanie i wsparcie do konkretnych potrzeb i sytuacji każdego kraju w pięciu regionach Afryki; wzywa do uaktualnienia różnorodnych regionalnych strategii politycznych UE ukierunkowanych na podregiony Afryki, takie jak Afryka Północna, Zatoka Gwinejska, Sahel, Region Wielkich Jezior i Róg Afryki; ubolewa nad tym, że pomimo upływu 25 lat od uruchomienia tzw. procesu barcelońskiego nadal jesteśmy dalecy od stworzenia wspólnej przestrzeni dobrobytu, stabilności i wolności z państwami południowego sąsiedztwa z regionu Morza Śródziemnego;

6. dostrzega znaczenie wdrożenia „Wizji górnictwa afrykańskiego” przyjętej w 2009 r. przez głowy państw i szefów rządów afrykańskich w celu zadbania o przejrzystą, sprawiedliwą i optymalną eksploatację zasobów mineralnych;
7. przypomina o ważnej roli, jaką Unia Afrykańska i państwa afrykańskie odgrywają w organizacjach wielostronnych, takich jak przede wszystkim Organizacja Narodów Zjednoczonych, w której państwa afrykańskie stanowią 28 % członków, oraz podkreśla w związku z tym znaczenie dalszego pogłębiania naszych stosunków politycznych w celu zreformowania wielostronnych organów decyzyjnych, tak aby stały się one bardziej sprawiedliwe i reprezentatywne, co ma kluczowe znaczenie dla znalezienia rozwiązań dla naszych wspólnych wyzwań o charakterze globalnym;
8. z zadowoleniem przyjmuje pięć partnerstw zaproponowanych w nowej strategii; uważa, że ponadto należałoby ją uaktualnić, by uwzględniała potrzeby Afryki w zakresie ochrony zdrowia i gospodarki w trakcie stawiana czoła kryzysowi związanemu z pandemią COVID-19; apeluje o zdecydowane, nieprzerwane, ambitne i spójne zaangażowanie UE w bezpieczeństwo, stabilność i rozwój Afryki, w tym przez promowanie zielonej transformacji i dostępu do energii, transformacji cyfrowej, zrównoważonego wzrostu i zatrudnienia, pokoju i dobrego sprawowania rządów oraz wyważonego i kompleksowego podejścia do migracji i mobilności; uznaje wysiłki podjęte, by uwzględnić zdanie i interesy naszych partnerów afrykańskich, jednak odnotowuje również głosy rozczarowania z uwagi na dostrzegalny brak komunikacji z niektórymi partnerami afrykańskimi przed publikacją strategii; zwraca jednak uwagę na konieczność jasnego określenia sposobu wdrażania nowej strategii oraz wskazania zakresu odpowiedzialności i zadań poszczególnych podmiotów UE; podkreśla

znaczenie przyszłych stosunków z Afryką, które wymagają szerokiego zaangażowania społeczeństw obywatelskich na obu kontynentach; wzywa do większego zaangażowania na wszystkich poziomach, w tym w organizacjach pozarządowych (NGO), biznesie, środowisku akademickim, ośrodkach analitycznych, instytucjach kulturalnych i religijnych, związkach zawodowych oraz innych; z ogromnym zadowoleniem przyjmuje sygnały wysyłane przez przewodniczącą Komisji Ursulę von der Leyen wskazujące na to, że stosunki z Afryką mają stać się centralnym zagadnieniem jej mandatu; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, że nowa przewodnicząca Komisji udała się ze swoją pierwszą wizytą zagraniczną do Afryki oraz wzywa do organizowania częstszych spotkań i kontaktów na wysokim szczeblu; uważa, że takie osobiste spotkania na najwyższym szczeblu mają ogromne znaczenie, ponieważ oprócz zacieśniania osobistych więzi podnoszą one także świadomość ogółu społeczeństwa na temat naszego partnerstwa w krajowych mediach na obu kontynentach; w związku z tym wzywa do dalszej intensyfikacji tych spotkań i wymian na wysokim szczeblu, w tym z wykorzystaniem forów i spotkań przedsiębiorców i społeczeństwa obywatelskiego; wyraża ubolewanie, że w komunikacie brakuje jasnych propozycji dotyczących skoordynowanego podejścia UE i UA do wspólnych wyzwań, którym można by wspólnie stawić czoła w ramach systemów wielostronnych (np. ONZ); podkreśla, że zarówno Wiceprzewodniczący Komisji/ Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa jak i przedstawicielstwa UE w stolicach na całym kontynencie afrykańskim powinni wykazywać większą aktywność w przedstawianiu celów polityki UE; zachęca europejskie ośrodki analityczne i środowiska akademickie do bardziej aktywnej współpracy w tym zakresie z ich afrykańskimi odpowiednikami; podkreśla konieczność przyjęcia, w ramach partnerstwa Afryka–UE, skoordynowanego i kompleksowego podejścia, zarówno między UE i UA, jak i między UE i jej państwami członkowskimi, zgodnie z postanowieniami art. 210 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; wzywa UE do wzmocnienia tej wspólnej perspektywy w kontekście kolejnego szczytu UE–Afryka, który ma odbyć się w 2020 r.;

9. zauważa, że potencjał Afryki budzi coraz większe zainteresowanie wielu podmiotów na scenie światowej, oraz wyraża zaniepokojenie, że w wielu dziedzinach Afryka stała się nową areną rywalizacji światowych potęg; podkreśla, że UE jest jednym z pierwszych podmiotów pomagających kontynentowi afrykańskiemu, podczas gdy destrukcyjna polityka stosowana przez inne podmioty negatywnie wpływa na narody afrykańskie, co również niekorzystnie oddziałuje na UE; podkreśla, że sednem motywacji UE w jej stosunkach politycznych i gospodarczych z krajami trzecimi jest poprawa poszanowania praw podstawowych, wspieranie instytucji demokratycznych oraz utrzymywanie demokratycznej odpowiedzialności za podejmowane decyzje; wyraża przekonanie, że kraje trzecie, takie jak Chiny dążą do realizacji innych celów, które bywają czasem dla nas problematyczne; podkreśla, że naszym celem jest wzmocnienie odporności i niezależności naszych afrykańskich partnerów; w związku z tym wyraża ubolewanie, że działania innych podmiotów, szczególnie Chin i Rosji, polegają na dążeniu do realizacji ich interesów geopolitycznych i skupiają się na rozwoju jednostronności oraz podkreśla, że własne interesy tych podmiotów są realizowane kosztem suwerenności krajów afrykańskich i kosztem europejskiego bezpieczeństwa; wzywa UE do koordynowania działań z każdym krajem rzeczywiście zainteresowanym dobrobytem i pozytywnym długofalowym rozwojem kontynentu afrykańskiego, w oparciu o pełne poszanowanie praw człowieka, wolności mediów i odpowiedzialności, przejrzyste sprawowanie

rządów w odpowiedzi na potrzeby obywateli oraz walkę z korupcją, będące zasadniczymi elementami pozwalającymi na dopilnowanie stabilnego otoczenia politycznego społecznego i gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w Afryce; wzywa UE do opracowania strategicznej i długofalowej odpowiedzi na chińską koncepcję „Jeden pas i jeden szlak”, której to odpowiedzi powinny przyświecać nasze wspólne wartości, jak również priorytety i potrzeby wyrażane przez naszych afrykańskich sąsiadów; podkreśla, że UE i jej państwa członkowskie muszą stać się źródłem stabilności i wiarygodności w regionie; uważa, że Unia Europejska musi odgrywać większą rolę geopolityczną w Afryce i nawiązać stosunki, które będą służyć dobru wszystkich;

10. jest zdania, że strategia UE–Afryka powinna również uwzględniać pomoc krajom afrykańskim w przekształcaniu ich bogactwa opartego na zasobach mineralnych w rzeczywisty rozwój oraz wzywa do przeglądu skuteczności obowiązujących środków, również w odniesieniu do budzącej wątpliwość eksploatacji tych zasobów przez Chiny i Rosję; wzywa Komisję i partnerów afrykańskich do sprawnego wdrożenia środków dotyczących rozporządzenia w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami¹ oraz do niezwłocznego opublikowania wykazu przedsiębiorstw spoza UE, które nie spełniają wymogów określonych w rozporządzeniu; podkreśla mocne strony Europy (przejrzystość, wysoką jakość towarów i usług, demokratyczne rządy) i ufa, że te podstawowe wartości są na tyle atrakcyjne, aby stanowić przekonującą alternatywę dla modeli autorytarnych;
11. przypomina, że sektor wydobywczy odgrywa ważną rolę w gospodarkach wielu krajów afrykańskich i jest związany z nierówną współzależnością w zakresie zasobów z Europą, która to nierówność powinna zostać skorygowana poprzez rozwiązanie problemu nielegalnego odpływu dochodów podatkowych i należności licencyjnych w sektorze wydobywczym za pośrednictwem dyrektywy w sprawie przejrzystości i dyrektywy o rachunkowości²;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że UE uważa pokój i bezpieczeństwo w Afryce za istotny warunek zrównoważonego rozwoju oraz że Unia zobowiązuje się do „znacznego zwiększenia wsparcia dla Afryki we współpracy ze społecznością międzynarodową”; podziela opinię, że kwestia bezpieczeństwa w Afryce jest bardzo istotna dla rozwoju tego kontynentu, wspieranego przez organizacje regionalne i międzynarodowe i że w pierwszej kolejności odpowiedzialność za nią ponoszą same kraje afrykańskie; w związku z tym wzywa UE do kontynuowania wysiłków, by – we współpracy z partnerami afrykańskimi – pracować nad dalszym rozwojem afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa, co przyczyni się do osiągnięcia długotrwałego pokoju i stabilności oraz przezwyciężenia kryzysów i konfliktów na tym kontynencie przez zintegrowane podejście obejmujące wszystkie dostępne narzędzia, w tym wsparcie rozwoju możliwości w zakresie bezpieczeństwa i obronności w Afryce oraz afrykańskich działań militarnych, cywilnych, budowania pokoju i projektów demilitaryzacyjnych, przy poszanowaniu międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarne oraz niezależności i suwerenności krajów afrykańskich oraz wsparciu inicjatyw UE i organizacji regionalnych, takich jak ECOWAS czy Grupa Pięciu na

¹ Dz.U. L 130 z 19.5.2017, s. 1.

² Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 13.

rzecz Sahelu; zachęca państwa członkowskie do udziału w misjach i operacjach UE oraz z zadowoleniem przyjmuje dwustronne wysiłki przyczyniające się do pokoju i stabilności, oraz wzywa Radę w tym kontekście do szybkiego zatwierdzenia europejskiego Instrumentu na rzecz Pokoju, by świadczyć bardziej kompleksowe wsparcie partnerom afrykańskim w regionach dotkniętych konfliktem; podkreśla znaczenie współpracy wielostronnej w ramach trójkąta UA–UE–ONZ w dziedzinie bezpieczeństwa lokalnego, regionalnego i międzynarodowego oraz rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w wysiłkach na rzecz utrzymania i budowania pokoju; przypomina w tym świetle, że reforma sektora bezpieczeństwa, reforma wymiaru sprawiedliwości, dobre rządy, demokratyczna rozliczalność i ochrona obywateli stanowią warunek wstępny zdobycia zaufania ludności do swoich rządów i sił bezpieczeństwa; ponadto podkreśla więź cywilno-wojskową oraz potrzebę lepszego uwzględnienia obu elementów misji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO); popiera coraz bardziej proaktywne podejście podejmowane przez współpracujące regionalne organizacje na rzecz bezpieczeństwa w kierunku pełnego uruchomienia afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa, która zapewnia Unii Afrykańskiej i organizacjom szczebla regionalnego niezbędnych narzędzi do zapobiegania konfliktom, zarządzania nimi i ich rozwiązywania; pochwała w szczególności takie inicjatywy jak Grupa Pięciu na rzecz Sahelu ze względu na jej coraz bardziej kluczową rolę w podejmowaniu zdecydowanych działań na rzecz zapewnienia pokoju i bezpieczeństwa przez narody afrykańskie w ich własnym sąsiedztwie oraz wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia politycznego, finansowego, operacyjnego i logistycznego dla Grupy Pięciu na rzecz Sahelu; podkreśla, że aby zapewnić odpowiedni poziom bezpieczeństwa i rozwoju, kraje afrykańskie muszą posiadać odpowiedni potencjał we wszystkich istotnych sektorach, przede wszystkim w zakresie bezpieczeństwa i obrony; wzywa Unię Europejską do koordynowania inicjatyw na rzecz rozwoju i bezpieczeństwa, w które jest zaangażowana na kontynencie afrykańskim, w ramach zintegrowanej strategii obejmującej dobre rządy, demokrację, prawa człowieka, praworządność i równouprawnienie płci, ze szczególnym uwzględnieniem regionów, w których zagrożenia i napięcia są największe; z zadowoleniem przyjmuje współpracę między Unią Europejską a Afryką w dziedzinie walki z terroryzmem i grupami zbrojnymi, zgodnie z przepisami prawa międzynarodowego; wzywa także – w kontekście polityki antyterrorystycznej – do ustanowienia bardziej przejrzystych procesów decyzyjnych, zwiększenia zgodności z podejściem opartym na prawach człowieka oraz większego zaangażowania w sprawy społeczności, których dotyczą te środki;

13. podkreśla ważną rolę odgrywaną przez Sahel z punktu widzenia strategicznego i bezpieczeństwa; w tym kontekście z dużym zadowoleniem przyjmuje utworzenie w 2014 r. Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, jak również połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, które zostały utworzone w 2017 r. w celu zwalczania zagrożeń dla bezpieczeństwa w regionie;
14. podkreśla fakt, że mandaty misji WPBiO są kompleksowe i mają na celu między innymi wspieranie reformy sektora bezpieczeństwa, postępy w reformowaniu wymiaru sprawiedliwości, rozwój szkoleń wojskowych i policyjnych, a także wzmocnienie nadzoru; podkreśla pilną potrzebę usprawnienia polityki komunikacyjnej misji WPBiO, jak również całościowego planowania strategicznego UE, by zwiększyć widoczność działań UE i ich celu, jakim jest zadbanie o bezpieczeństwo i dobrobyt ludności

afrykańskiej;

15. podkreśla szczególną rolę podmiotów religijnych w Afryce, które regularnie odgrywają rolę mediatora w konfliktach i z którymi konieczny jest dialog i współpraca, zwłaszcza na obszarach objętych konfliktem, ponieważ dialog międzyreligijny może przyczynić się do pokoju i pojednania;
16. zauważa, że komunikat ma na celu intensyfikację wsparcia przez UE afrykańskich wysiłków na rzecz pokoju przez systematyczną i strategiczną formę współpracy, koncentrującą się na tych regionach Afryki, w których napięcia są największe, oraz wzywa do uznania za priorytet konkretnych strategii w regionach objętych konfliktami; zachęca UE i jej państwa członkowskie do dalszego podziału obciążeń z organizacjami i partnerami międzynarodowymi, w tym ze sprzymierzeńcami i państwami afrykańskimi, które okazują się wiarygodnymi sojusznikami w walce z terroryzmem, takimi jak Kenia, Maroko, Nigeria, Ghana i Etiopia; wzywa do dalszego zacieśniania stosunków UE z tymi pośredniczącymi państwami; wzywa UE do dalszego wspierania partnerów w Afryce w budowaniu potencjału ich sił zbrojnych i instytucji zajmujących się bezpieczeństwem, tak by zadbać o skuteczne i zrównoważone bezpieczeństwo oraz działanie organów ścigania dla obywateli, w tym przez europejski Instrument na rzecz Pokoju i europejskie misje WPBiO oraz wzywa UE do skoncentrowania się na zintegrowanym podejściu do konfliktów i kryzysów i działania na każdym etapie konfliktu, od przeciwdziałania konfliktom przez odpowiedź na konflikty po zarządzanie nimi i ich rozwiązywanie;
17. podkreśla fakt, że celem wsparcia UE na rzecz afrykańskiego sektora bezpieczeństwa jest zachęcanie Afryki do wzięcia odpowiedzialności za kwestie bezpieczeństwa i obronności; uważa, że Unia Afrykańska i państwa afrykańskie są kluczowymi partnerami, z którymi UE podejmuje konkretne działania na rzecz wspólnego osiągnięcia zrównoważonego rozwoju i zapewnienia bezpieczeństwa ludności; z dużym zadowoleniem przyjmuje zatem plany Unii Afrykańskiej dotyczące wysłania 3 000 żołnierzy jako wsparcia dla Grupy Pięciu na rzecz Sahelu oraz postrzega to jako znak, że UA i UE rzeczywiście dążą do osiągnięcia podobnych celów w zakresie bezpieczeństwa, które są oparte na wspólnych celach i wspólnej odpowiedzialności; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje uwagi wysokiego przedstawiciela Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczącego Komisji Josepa Borrelli ogłoszone na posiedzeniu Rady Bezpieczeństwa ONZ w dniu 28 maja 2020 r., kiedy mówił o „konieczności znalezienia afrykańskich rozwiązań dla afrykańskich problemów”;
18. potwierdza swoje poparcie dla realizowanych pod auspicjami ONZ misji utrzymywania pokoju na kontynencie afrykańskim oraz wzywa kluczowe podmioty, w szczególności Stany Zjednoczone Ameryki, Rosję, Chiny i Zjednoczone Królestwo, do przyłączenia się do wysiłków UE na rzecz mediacji i zacieśniania współpracy oraz trwałego pokoju na całym kontynencie afrykańskim; ponownie wyraża w związku z tym gotowość UE do zwiększenia wsparcia dla misji ONZ oraz do usprawnienia koordynacji między różnymi misjami ONZ i UE;
19. przypomina o znaczeniu roli Międzynarodowego Trybunału Karnego (ICC) w zwalczaniu bezkarności oraz w obronie wartości takich jak pokój, bezpieczeństwo,

równość, uczciwość, sprawiedliwość i rekompensata; apeluje do państw członkowskich UE i państw afrykańskich o dalsze popieranie statutu rzymskiego i Międzynarodowego Trybunału Karnego (ICC); wzywa państwa afrykańskie, które jeszcze nie podpisały i nie ratyfikowały statutu rzymskiego, by to uczyniły;

20. podkreśla pilną potrzebę zajęcia się przez UE kwestią przybierającą na sile rebelii terrorystycznej w północnym Mozambiku, w wyniku której zginęło już ponad 1 000 osób, a około 200 000 zostało zmuszonych do opuszczenia swoich domów, i która stwarza poważne ryzyko rozprzestrzenienia się na cały region Afryki Południowej; wzywa wiceprzewodniczącego Komisji/ wysokiego przedstawiciela do zaoferowania wsparcia UE Mozambikowi i jego obywatelom; podkreśla, że brak reakcji ze strony UE może doprowadzić do tego, że inne podmioty na arenie międzynarodowej przejmą wiodącą rolę, którą na tym kontynencie chce pełnić Unia;
21. podkreśla, że społeczno-gospodarcze konsekwencje pandemii COVID-19 mogą mieć poważny wpływ na kraje i społeczeństwa afrykańskie i w związku z tym ponawia swe wezwanie do intensyfikacji wsparcia dla sektora ochrony zdrowia we wszystkich krajach afrykańskich, które zwróciły się z prośbą o takie wsparcie; bardzo popiera stanowczą odpowiedź UE na kryzys w wymiarze zewnętrznym przez zastosowanie podejścia „Drużyna Europy” oraz postrzega to jako prawdziwy przejaw solidarności i wartości europejskich; jest zaniepokojony powszechnym brakiem wyrobów medycznych w sektorze opieki zdrowotnej w Afryce, co zagraża zdrowiu pracowników służby zdrowia i pacjentów, zwłaszcza w przypadku pojawienia się ognisk chorób wirusowych; wzywa UE i jej państwa członkowskie, aby w miarę możliwości analizowały sposoby pomocy krajom afrykańskim w zakresie zaopatrzenia w środki medyczne;
22. wzywa do zwiększenia wsparcia UE dla Afryki w obszarze karno-skarbowym i przejrzystości skarbowej, zmniejszenia zadłużenia i zarządzania nim, w szczególności w przypadku haniebnego długu i długookresowej zdolności do obsługi długu, co byłoby jasnym przejawem solidarności podczas kryzysu związanego z pandemią COVID-19; uważa, że byłby to ważny krok w budowaniu „partnerstwa opartego na równości stron”, jak nazwała to Komisja, co pozwoliłoby tym samym na odejście od relacji darczyńca-beneficjent, która od dawna charakteryzowała stosunki UE–Afryka; z ogromnym zadowoleniem przyjmuje ogłoszone przez grup G-20 zawieszenie spłaty zadłużenia dla najbiedniejszych krajów na świecie do końca 2020 r.;
23. podkreśla, że pomoc rozwojowa ma zasadnicze znaczenie dla dywersyfikacji gospodarek krajów afrykańskich oraz poradzenia sobie z obecnym kryzysem gospodarczym i społecznym; wzywa UE i państwa członkowskie do zwiększenia wsparcia finansowego i pomocy humanitarnej w celu zaspokojenia pilnych potrzeb ludności; apeluje o pomoc UE i państw członkowskich, która powinna mieć formę dotacji, a nie pożyczek, tak by nie zwiększać poziomu zadłużenia; ubolewa nad faktem, że wiele państw członkowskich UE nie osiągnęło celu 0,7 % dochodu narodowego brutto, a niektóre wręcz zmniejszyły swój wkład w pomoc rozwojową;
24. podkreśla fakt, że Afryka – kontynent bogaty w zasoby naturalne, o dynamicznych i rozwijających się gospodarkach charakteryzujących się wysokim wzrostem, rosnącą klasą średnią oraz młodą i kreatywną ludnością – jest kontynentem możliwości, który

wielokrotnie udowodnił, że postęp gospodarczy i rozwój są możliwe; podkreśla znaczenie dalszego wspomagania rozwoju afrykańskiej infrastruktury cyfrowej w ramach procesu cyfryzacji oraz zapewnienia odpowiedniej łączności i dostępu do internetu na całym kontynencie, zarówno na obszarach wiejskich, jak i miejskich; podkreśla, że gospodarka cyfrowa w Afryce nie tylko stwarza możliwości w zakresie zwiększenia liczby miejsc pracy i dostarcza dane umożliwiające uzyskanie użytecznych informacji, ale zapewnia także podstawę do promowania praw człowieka, przyspieszenia dostępu do podstawowych usług wysokiej jakości, poprawy przejrzystości i rozliczalności rządów oraz wzmocnienia demokracji; wzywa do stałej, wzmocnionej, usystematyzowanej i wzajemnie korzystnej współpracy z krajami Afryki w zakresie cyfryzacji, technologii i rozwiązań innowacyjnych na wszystkich poziomach społeczeństwa, w tym do e-sprawowania rządów, e-handlu, umiejętności cyfrowych i cyberbezpieczeństwa zgodnie z podejściem cyfryzacja na rzecz rozwoju (D4D); wzywa UE do ścisłej współpracy z partnerami afrykańskimi w celu zapewnienia bezpieczeństwa, odporności i odstraszania w odniesieniu do cyberprzestępczości oraz do zapobiegania wykorzystywaniu internetu do celów terrorystycznych i brutalnego ekstremizmu;

25. podkreśla fakt, że Afryka jest w niewspółmierny sposób dotknięta negatywnymi skutkami zmiany klimatu; zauważa, że naszym wspólnym obowiązkiem jest wprowadzenie środków mających na celu przeciwdziałanie zmianie klimatu poprzez wspieranie inwestycji na nią odpornych, przystosowanie się do niej, zdecentralizowany dostęp do energii odnawialnej oraz łagodzenie skutków zmiany klimatu na kontynencie afrykańskim; podkreśla znaczenie zmiany klimatu jako czynnika zwiększającego ryzyko konfliktów, suszy, głodu i migracji w Afryce i na świecie; wzywa do tego, by strategia UE-Afryka wyraźnie odnosiła się do migracji klimatycznej; podkreśla zasadniczą rolę wysiłków dyplomatycznych dotyczących wody, ponieważ w wyniku zmiany klimatu powstaje ryzyko niedoboru zasobów wodnych, w tym kontekście wzywa Etiopię, Egipt i Sudan do wypracowania pokojowego i korzystnego dla wszystkich stron rozwiązania dotyczącego zakończenia budowy Wielkiej Tamy Etiopskiego Odrodzenia; z zadowoleniem przyjmuje mediację Stanów Zjednoczonych i Banku Światowego w tym względzie i wzywa UA oraz UE do dołożenia wszelkich starań, by ułatwić wypracowanie konstruktywnego rozwiązania; podkreśla potrzebę skuteczniejszej dyplomacji klimatycznej w celu promowania powiązań między krajową, zagraniczną i międzynarodową polityką klimatyczną; zachęca do wzmożenia wysiłków na rzecz przezwyciężenia paradoksu polegającego na tym, że Afryka, mimo iż jest bogata w zrównoważone źródła energii, nadal w dużej mierze opiera się na tradycyjnych źródłach energii, które przyczyniają się do zmiany klimatu i nie sprzyjają włączeniu społecznemu, ponieważ duża część afrykańskich gospodarstw domowych nadal cierpi z powodu ubóstwa energetycznego; zachęca zatem kraje afrykańskie do uwolnienia ogromnego potencjału własnych sektorów energetycznych w zakresie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia oraz wzywa inwestorów z sektora prywatnego do angażowania się w innowacyjne projekty;
26. wyraża zaniepokojenie faktem, że Botswana, Ghana, Uganda i Zimbabwe zostały wpisane na uaktualnioną unijną czarną listę państw, w których występują strategiczne niedociągnięcia w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, oraz wzywa te państwa do natychmiastowego podjęcia niezbędnych kroków służących przestrzeganiu i wdrożeniu wymaganych przepisów (czyli

rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/855³); z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Etiopia i Tunezja, po przeprowadzeniu szeregu reform, zostały skreślone z czarnej listy;

27. ponownie podkreśla, że zrównoważony i długofalowy rozwój gospodarczy oraz wynikające z niego tworzenie godnych i dobrze płatnych miejsc pracy, w szczególności dla młodzieży, jest warunkiem wstępnym rozwoju i rozkwitu afrykańskiej ludności, a tym samym ostatecznego osiągnięcia stabilności politycznej, demokracji, a także wzmocnienia praw obywatelskich i praw człowieka; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji, by sprawić, że „Sojusz Afryka-Europa” stanie się centralnym filarem stosunków gospodarczych między dwoma kontynentami; zwraca uwagę na konieczność przeprowadzenia strukturalnych reform gospodarczych oraz na znaczenie rozwijania produkcji krajowej i zdolności wytwórczych, co przyczyniłoby się do zmniejszenia zależności od importu z zagranicy; przypomina o konieczności zwiększenia przez UE wsparcia dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz zwraca uwagę na możliwości, jakie stwarza unijna Agencja Wykonawcza ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME) w wymiarze promowania współpracy między przedsiębiorstwami i zakładania spółek joint venture z przedsiębiorstwami afrykańskimi, co nie tylko zwiększyłoby widoczność możliwości biznesowych, lecz także sprzyjałoby bardzo potrzebnemu dostępowi do finansowania i do technologii dzięki transferowi wiedzy fachowej; podkreśla ponadto konieczność usprawnienia systemów ochrony inwestycji w celu ułatwienia dalszych inwestycji i zachęcania do nich; wzywa instytucje UE i państwa członkowskie, aby były bardziej spójnie działającym i przemawiającym jednym głosem podmiotem w kontaktach z kontynentem afrykańskim oraz aby rozwijały wewnętrzną koordynację w celu lepszego określania wspólnych planów na przyszłość; podkreśla w tym kontekście potrzebę opracowania spójnej i kompleksowej strategii wobec Afryki, która musi opierać się na dotychczasowym dorobku stron afrykańskiej i europejskiej oraz który koncentruje się na tworzeniu możliwości gospodarczych i miejsc pracy; wzywa UE do dalszego wspierania procesu integracji w Afryce za pośrednictwem UA, a mianowicie poprzez wspieranie wdrażania Afrykańskiej Kontynentalnej Strefy Wolnego Handlu (AfCFTA); uznaje ambicje narodów afrykańskich, by przezwyciężyć bieżące wyzwania i z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie AfCFTA, które jest narzędziem w rękach narodów afrykańskich pozwalającym w pełni rozwinąć ich własny potencjał, a co za tym idzie zwiększyć ich niezależność i odporność na naciski zewnętrzne; podkreśla ogromny potencjał gospodarczy i polityczny AfCFTA dla przyszłości handlu w Afryce i na całym świecie; zachęca Komisję i państwa członkowskie do udzielenia możliwie największej pomocy poprzez wymianę najlepszych praktyk i doświadczeń zdobytych w UE, aby przyczynić się do pomyślnego wdrożenia AfCFTA, gdy tylko pozwoli na to sytuacja w zakresie zdrowia publicznego; wyraża opinię, że afrykański jednolity rynek oraz afrykański jednolity rynek cyfrowy byłyby wartością dodaną zarówno pod względem gospodarczym, jak i politycznym i kulturalnym, ponadto wskazuje na potrzebę znaczących inwestycji w infrastrukturę transportową ułatwiającą handel na kontynencie afrykańskim; podkreśla, że nowa strategia UE-Afryka winna promować sprawiedliwy i etyczny handel oraz normy w zakresie prawa pracy i ochrony środowiska;

³ Dz.U. L 195 z 19.6.2020, s. 1.

28. zdecydowanie podkreśla ważną rolę funkcjonujących państwowych instytucji, organów i infrastruktury oraz uważa, że ich brak może stanowić istotną przeszkodę dla rozwoju, pokoju i postępu; podkreśla znaczenie zadbania o bezpieczeństwo żywności oraz walki z niedożywieniem, a mianowicie w ramach rolnictwa na małą skalę, oraz podkreśla znaczenie wielobranżowych przemian rolniczych i rozwoju obszarów wiejskich we wszystkich krajach i regionach afrykańskich, co prowadziłyby do tworzenia miejsc pracy i decentralizacji i uniezależnienia się społeczności od dużych obszarów miejskich; podkreśla potrzebę tworzenia możliwości gospodarczych i zatrudnienia, które mają kluczowe znaczenie, biorąc pod uwagę trendy demograficzne na kontynencie afrykańskim; w tym kontekście wskazuje na pozytywny wpływ Planu inwestycji zewnętrznych UE zainicjowanego przez ówczesnego przewodniczącego Komisji Jeana-Claude'a Junckera w 2017 r. oraz wyraża zdecydowane poparcie dla powstałego w ramach tego planu Sojuszu Afryka–Europa na rzecz zrównoważonych inwestycji i tworzenia miejsc pracy;
29. uznaje złożone wyzwania i szanse, które wiążą się z migracją zarówno w Europie, jak i w Afryce w odniesieniu do dobrobytu i rozwoju obu kontynentów oraz podkreśla potrzebę wzmocnienia współpracy kontynentów w oparciu o poszanowanie praw człowieka i przepisów prawa międzynarodowego, zasad współpracy, solidarności, równowagi i wspólnej odpowiedzialności; podkreśla, że rozwój Afryki opiera się na możliwościach jej ludności, a zatem migracja nie powinna prowadzić do drenażu mózgów; podkreśla znaczenie tworzenia długofalowej strategii zwalczania sieci przemytników zajmujących się handlem ludźmi, by przeciwdziałać nielegalnej migracji z krajów afrykańskich do UE oraz znaczenie wzmocnienia dialogu UE–Afryka w zakresie migracji i mobilności oraz partnerstwa w zakresie migracji, mobilności i zatrudnienia Afryka-UE; wyraża jednak przekonanie, że obaj partnerzy powinni również w większym stopniu skupić się na zajęciu się głównymi przyczynami migracji, jak również na skuteczniejszym wykorzystaniu istniejących i nowych instrumentów współpracy na rzecz rozwoju; zauważa, że w grupie najbardziej niestabilnych państw świata 36 leży w Afryce; państwa te są często osłabione przez konflikty, a poniżej progu ubóstwa żyje na tym kontynencie 390 milionów ludzi; podkreśla, że brak rozwoju gospodarczego w regionie, słabe zarządzanie, brak stabilności, naruszenia praw człowieka, korupcja, brak praworządności i bezkarność, brak równouprawnienia, bezrobocie, przyrost demograficzny w niektórych najbiedniejszych i najsłabiej rozwiniętych krajach wraz ze skutkami zmian klimatycznych i środowiskowych i w kontekście takich zdarzeń jak konflikty zbrojne, radykalizacja i rozpowszechniona przestępczość zorganizowana nieuchronnie doprowadzą do szeregu nowych wyzwań, które – jeżeli nikt się nimi natychmiast nie zajmie – mogą spowodować przymusowe wysiedlanie i mieszane przepływy migracyjne zarówno na samym kontynencie afrykańskim, jak i do Europy, co z kolei może przełożyć się na pełne wyzwania sytuacje w krajach afrykańskich, Unii Europejskiej i jej państwach członkowskich; przypomina, że – w przeciwieństwie do powszechnego przekonania – na kontynencie afrykańskim migracja w ramach jednego regionu to nadal zjawisko większe niż migracja między regionami i uznaje, że kraje afrykańskie goszczą ogromną liczbę całkowitej światowej liczby uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych; w związku z tym podkreśla potrzebę tworzenia długofalowej wspólnej strategii i wzmocnienia współpracy we wszystkich obszarach, przy jednoczesnym podkreśleniu potrzeby walki z handlem ludźmi i szlakami nielegalnej migracji oraz stworzeniu możliwości przesiedlania; zauważa, że Afryka i Europa mają wspólny interes i ponoszą wspólną

odpowiedzialność w dziedzinie migracji i mobilności oraz podkreśla, że zarządzanie migracją wymaga globalnych rozwiązań opartych na zasadach współpracy, solidarności, równowagi, podziale odpowiedzialności i poszanowaniu praw człowieka i prawa międzynarodowego, jak również obstaje przy zrównoważonym podejściu do przymusowych przesiedleń i migracyjnych przepływów uchodźców; wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do podjęcia konkretnych działań w celu ochrony migrantów przed śmiercią, zaginięciem, rozdzielaniem rodzin i naruszaniem ich praw; wyraża jednak przekonanie, że obaj partnerzy powinni również w większym stopniu skupić się na głównych przyczynach migracji i nierówności oraz na skutecznym wykorzystaniu instrumentów współpracy na rzecz rozwoju; wzywa do wprowadzenia skutecznych mechanizmów umożliwiających gruntowną kontrolę ostatecznego przeznaczenia instrumentów finansowania zewnętrznego oraz ocenę projektów, które otrzymały finansowanie; zachęca do dalszej współpracy z Międzynarodową Organizacją ds. Migracji i innymi agencjami ONZ w celu zapewnienia dodatkowego wsparcia uchodźcom i osobom wewnątrznie przesiedlonym;

30. zdecydowanie podkreśla ważną rolę funkcjonujących państwowych instytucji, organów i infrastruktury oraz uważa, że ich brak może stanowić istotną przeszkodę dla rozwoju, pokoju i postępu; podkreśla, że bezpieczeństwo, stabilność, a w konsekwencji dobrobyt i zrównoważony rozwój może zostać osiągnięty w tych regionach wyłącznie przy zastosowaniu kompleksowej strategii; przypomina w tym świetle, że reforma sektora bezpieczeństwa, reforma wymiaru sprawiedliwości, dobre rządy, demokratyczna rozliczalność i ochrona obywateli stanowią warunek wstępny zdobycia zaufania ludności do swoich rządów i sił bezpieczeństwa; podkreśla, że chociaż szereg krajów nadal boryka się z korupcją, brakiem dobrych rządów oraz swobód społecznych i politycznych, wiele z nich rozpoczęło proces transformacji ku reformom i demokracji; w tym kontekście wyraża uznanie w szczególności dla mieszkańców Sudanu za ich odwagę i męstwo; przypomina, że kraje przechodzące transformację są szczególnie podatne na zagrożenia i powinny móc liczyć na UE, kiedy zwrócą się do niej o wsparcie; apeluje zatem o dobrze skoordynowane wsparcie i pomoc dla tych krajów, które budują odporniejsze państwa i społeczeństwa, aby podtrzymywać i wspierać wyrażane przez ich narody aspiracje do osiągnięcia pozytywnej zmiany; sugeruje, by wysoki przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz wiceprzewodniczący Komisji powołał specjalne grupy kontaktowe ad hoc w celu usprawnienia i ułatwienia udzielania różnych form unijnego wsparcia poszczególnym krajom przechodzącym transformację; stoi na stanowisku, że należy zintensyfikować wysiłki, by promować pluralistyczne systemy polityczne sprzyjające włączeniu polityków o dowolnych poglądach, jak również rozliczalne i demokratyczne sprawowanie rządów w Afryce, szczególnie w niestabilnych państwach, przez ułatwianie funkcjonowania grup roboczych rząd-obywatele oraz nadzoru parlamentarnego – w tym z wykorzystaniem platform technicznych – by gromadzić opinie obywateli na temat kwestii politycznych i promować najlepsze sposoby postępowania w wymianie równorzędnych podmiotów, co przyczyni się do poprawy rozliczalności rządu i jego chęci reagowania, tak ważnych dla zrównoważonego rozwoju, zajęcia się globalnymi wyzwaniami i ograniczania ryzyka szerzącej się niestabilności; podkreśla znaczenie uwzględnienia zasad przejrzystości i dobrych rządów w strategii UE–Afryka oraz w jej planowaniu, realizacji i ocenie;
31. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę dotyczącą porozumienia G20 dla Afryki

rozpoczętą w 2017 r. w celu promowania prywatnych inwestycji w Afryce, w tym w infrastrukturę, oraz postrzega tę inicjatywę jako dobrą platformę do dalszej realizacji kompleksowych, skoordynowanych i uwzględniających specyfikę danego kraju programów reform; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że do inicjatywy tej przyłączyło się jak dotąd 12 krajów afrykańskich: Benin, Burkina Faso, Wybrzeże Kości Słoniowej, Egipt, Etiopia, Ghana, Gwinea, Maroko, Rwanda, Senegal, Togo i Tunezja;

32. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowany spadek aktywności piratów u wybrzeży zarówno Wschodniej, jak i Zachodniej Afryki w wyniku międzynarodowych wysiłków na rzecz bezpieczeństwa morskiego, które stanowią precedens w ramach europejskiej, afrykańskiej i transatlantyckiej współpracy w dziedzinie bezpieczeństwa;
33. uważa, że ważne jest, aby UE kontynuowała wysiłki na rzecz budowania bardziej odpornych państw i społeczeństw poprzez budowanie zdolności i reformowanie sektora bezpieczeństwa, w tym poprzez Europejski Instrument na rzecz Pokoju i jego misje w ramach WPBiO, oraz koncentrowała się na zintegrowanym podejściu do konfliktów i kryzysów, podejmując działania na wszystkich etapach cyklu konfliktu;
34. wyraża opinię, że UE powinna zwiększyć wysiłki zmierzające do wzmocnienia praworządności, reformy wymiaru sprawiedliwości i systemu zarządzania finansami publicznymi; podkreśla, że rozliczalne instytucje przyczyniają się do promowania bardziej sprawiedliwego i zrównoważonego wzrostu gospodarczego, który pomaga w zwalczaniu nielegalnych przepływów finansowych, poważnej przestępczości zorganizowanej i kultury bezkarności; zauważa znaczenie unijnego wsparcia i współpracy z krajami afrykańskimi w zwalczaniu korupcji; przypomina, że nielegalne przepływy finansowe stanowią istotny problem dla krajów rozwijających się oraz że w Afryce nielegalne przepływy finansowe sięgają kwoty szacowanej na 50 mld USD, czyli dwukrotnie wyższej, niż wynosi oficjalna pomoc rozwojowa; podkreśla, że w sprawozdaniu sporządzonym przez panel wysokiego szczebla ds. nielegalnych przepływów finansowych z Afryki oceniono, że 65 % nielegalnych przepływów finansowych stanowią transakcje handlowe; wzywa UE do przyjęcia ram regulacyjnych dotyczących korupcji, obowiązkowej należytej staranności w zakresie praw człowieka i ochrony środowiska oraz odpowiedzialności przedsiębiorstw z UE inwestujących i prowadzących działalność w Afryce;
35. podkreśla znaczenie wspierania wolnych, uczciwych i opartych na zdrowej rywalizacji wyborów oraz wiarygodnych procesów wyborczych; wspiera koordynację pomiędzy UE a AU w odniesieniu do misji obserwacji wyborów i pomoc w poprawie zdolności Unii Afrykańskiej AU' do prowadzenia długoterminowej obserwacji wyborów zgodnie ze standardami międzynarodowymi, jak i poprzez dwustronną współpracę z poszczególnymi krajami i ich społeczeństwami obywatelskimi w celu zapewnienia dopilnowania, by wybory w Afryce były pluralistyczne, przejrzyste i wiarygodne; wskazuje w związku z tym na liczne misje obserwacji wyborów przeprowadzone przez UE, przy stanowczym poparciu ze strony Parlamentu Europejskiego; zachęca UE, europejskie organizacje pozarządowe, partie polityczne i społeczeństwa obywatelskie do ścisłej współpracy z ich afrykańskimi odpowiednikami, w tym z urzędnikami publicznymi, w celu nawiązania merytorycznego dialogu politycznego poprzez opracowywanie strategii politycznych dotyczących poszczególnych kwestii, promowania zdecydowanych praktyk w zakresie demokratycznego sprawowania

rządów, zwiększania reprezentacji i włączania zmarginalizowanych społeczności; jak również do promowania konstruktywnego udziału społeczeństwa obywatelskiego i obywateli w życiu publicznym na wszystkich szczeblach;

36. wzywa Unię Afrykańską, Unię Europejską i ich państwa członkowskie do szeroko zakrojonej współpracy w dziedzinie propagowania i ochrony praw człowieka, obrońców praw człowieka oraz społeczeństwa obywatelskiego, a także do udzielania pełnego politycznego i finansowego wsparcia ich właściwym mechanizmom ochrony praw człowieka; ponownie podkreśla, że wspólne zaangażowanie na arenie międzynarodowej na rzecz wzmocnienia wielostronnego porządku opartego na zasadach wymaga wspólnych wartości oraz poszanowania prawa międzynarodowego i praw podstawowych; wyraża opinię, że stabilne instytucje demokratyczne, wolne i sprawiedliwe wybory i edukacja są warunkiem wstępnym rozwoju i muszą stanowić sedno współpracy UE-Afryka; podkreśla, że społeczeństwo obywatelskie musi sprzyjać włączeniu społecznemu, tak by reprezentować wszystkie mniejszości oraz wyraża swe głębokie zaniepokojenie faktem, że ich prawa, w tym prawa mniejszości LGBTIQ nie podlegają powszechnej ochronie na kontynencie afrykańskim; uważa, że współpraca interkontynentalna między UE a Afryką może znacząco przyczynić się do walki z ksenofobią i fundamentalizmem oraz do stabilizacji regionu śródziemnomorskiego; podkreśla kluczową rolę odgrywaną przez społeczeństwo obywatelskie i obrońców praw człowieka w umacnianiu demokracji, pokoju, praworządności i ochrony praw człowieka na obu kontynentach; podkreśla konieczność zwiększenia udziału społeczeństwa obywatelskiego w partnerstwie Afryka–UE przez sprzyjanie budowaniu zdolności i wzmocnienie ochrony tego społeczeństwa; wzywa Unię Europejską do wspierania konkretnych inicjatyw wzmacniających organizacje społeczeństwa obywatelskiego i poszanowanie praw człowieka; podkreśla ważną rolę wolnego i prężnego sektora mediów i prasy oraz przypomina, że ma on kluczowe znaczenie dla dopilnowania, by opinia publiczna była dobrze poinformowana i mogła określić własne priorytety; podkreśla, że wolny i prężny sektor mediów i prasy zwiększa odporność na nieprawdziwe informacje; wzywa UE do aktywniejszego zaangażowania się wraz z Afryką we wspieranie wolności wypowiedzi, pluralizmu mediów i bezpieczeństwa dziennikarzy; podkreśla także ważną rolę wolnej prasy w walce z korupcją oraz w nadzorowaniu i rozliczaniu władz publicznych; podkreśla znaczenie zwyczaju wprowadzania prawnie wiążących klauzul dotyczących praw człowieka do umów międzynarodowych zawieranych przez UE z krajami kontynentu afrykańskiego, włącznie z jasnym i precyzyjnym mechanizmem konsultacji wzorowanym na art. 96 umowy z Kotonu; z zadowoleniem stwierdza w związku z tym, że taka klauzula została włączona do umów o wolnym handlu nowej generacji;
37. podkreśla, że przyszłość Afryki leży w rękach jej młodego pokolenia; wzywa UE do wspierania konkretnych inicjatyw na rzecz wzmocnienia pozycji młodzieży i kobiet w jej odnowionej strategii UE–Afryka, aby zapewnić ich aktywny udział w procesach decyzyjnych w życiu obywatelskim i politycznym; podkreśla, że rozwój Afryki zależy od włączenia edukacyjnego oraz że konieczne jest dalsze niwelowanie nierówności w edukacji i zwiększanie inwestycji w politykę oświatową i zdrowotną oraz programy rozwoju dzieci i młodzieży; podkreśla, że współpraca między UE a Afryką musi odpowiednio uwzględniać społeczeństwo obywatelskie i dlatego nie może być podejściem odgórnym; wzywa w tym względzie do zwiększenia wysiłków na rzecz rozwoju stosunków międzyludzkich, zwłaszcza wśród młodzieży; zwraca uwagę w tym

kontekście na pozytywne, znaczące, długofalowe skutki programu Erasmus+; przypomina, że duża liczba młodych talentów w Afryce może w pełni rozwinąć swój potencjał tylko wtedy, gdy Afryka i jej partnerzy zainwestują w edukację i innowacje; podkreśla, że dobre rządzenie i pomyślny rozwój są niezbędnym warunkiem wstępnym osiągnięcia tego celu oraz wzywa UE do powiązania pomocy rozwojowej ze standardami w szkolnictwie wyższym i wzmocnieniem pozycji kobiet; wyraża ubolewanie, że w komunikacie Komisji pominięto wymiar zagranicznej polityki kulturalnej i obiecujący potencjał pogłębionej europejsko-afrykańskiej współpracy kulturalnej; w związku z tym wzywa Komisję i ESDZ do nadania temu obszarowi priorytetowego znaczenia poprzez promowanie i finansowanie partnerstw między instytucjami i osobami fizycznymi z obu kontynentów; wzywa zatem Komisję do zaproponowania kompleksowej inicjatywy UE–Afryka stymulującej debatę nad zagmatwanymi dziejami kolonialnymi oraz badanie przypadków nielegalnego zawłaszczania i analizę środków umożliwiających repatriację i zwrot artefaktów kulturowych pochodzenia afrykańskiego;

38. przypomina o zagrożeniu, jakie międzynarodowa przestępczość zorganizowana, niepokoje społeczne i przemoc w rodzinie stwarzają dla państw niestabilnych i krajów pokonfliktowych, które walczą o zapewnienie swoim obywatelom niezbędnego bezpieczeństwa; w tym kontekście podkreśla znaczenie dobrze wyszkolonych krajowych i regionalnych sił policyjnych; odnotowuje jednak, że siłom policyjnym często brakuje zarówno właściwego wykszolenia, jak i odpowiedniego sprzętu, a przede wszystkim nie zawsze mają one odpowiedni kontakt z ludnością lokalną i nie zawsze cieszą się jej zaufaniem; podkreśla zatem znaczenie wzmocnienia i budowania profesjonalnych struktur policyjnych oraz wzywa między innymi do zintensyfikowanego wsparcia koncepcyjnego, logistycznego i administracyjnego afrykańskiego Mechanizmu Współpracy Sił Policyjnych w Algierze, uruchomionego w 2014 r.; uważa, że współpraca w tym zakresie pomoże również zwiększyć możliwości misji pokojowych i kształtować komponent policyjny afrykańskiej architektury pokoju i bezpieczeństwa;
39. zauważa, że nasi globalni przeciwnicy wywierają coraz większy wpływ na sferę informacyjną w Afryce; w tym kontekście wzywa ESDZ i Komisję do aktywnego zajmowania się problemem braku obecności głosu Europy w społeczeństwach afrykańskich i do zwalczania nieprawdziwych narracji, jak również lepszego promowania europejskiego podejścia i demokratycznych wartości wśród ludności Afryki; odnotowuje, że wymagałoby to usprawnionej komunikacji strategicznej ukierunkowanej na kluczowe regiony i kraje oraz wnioskuje o utworzenie specjalnej jednostki odpowiedzialnej za takie działania, która będzie ściśle współpracować z delegaturami UE;
40. podkreśla zagrożenia związane ze zjawiskiem rozprzestrzeniania nielegalnej broni strzeleckiej oraz przypomina, że broń ta, nierejestrowana i posiadana w przeważającej mierze nielegalnie, nie tylko zagraża bezpieczeństwu obywateli, ale również jest wykorzystywana przez niebezpieczne międzynarodowe siatki przestępcze zajmujące się różnymi formami nielegalnego handlu, w tym handlem bronią, ludźmi i narkotykami;
41. wzywa do kontynuowania corocznych wspólnych posiedzeń konsultacyjnych Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa Unii Europejskiej oraz Rady Pokoju i Bezpieczeństwa

Unii Afrykańskiej w celu rozszerzenia zakresu współpracy o wspólne wizyty w terenie, wspólne sesje, opracowywanie wspólnych ustaleń i analiz dotyczących sytuacji kryzysowych, a także badanie możliwości wspólnego wczesnego działania jako najlepszego sposobu ustanowienia rzeczywistego partnerstwa strategicznego;

42. przypomina, że Afryka jest kontynentem przyjmującym największą liczbę operacji wspierania pokoju na świecie i zapewniającym największą liczbę oddziałów wojska i policji; wskazuje na potrzebę dostosowania operacji wspierania pokoju w całej Afryce do nowej rzeczywistości w dobie kryzysu związanego z pandemią COVID-19 w celu odpowiedniej ochrony zarówno obywateli, jak i personelu tych operacji; zwraca uwagę na konieczność zapewnienia odpowiedniego finansowania misji ze względu na obawę przed zbliżającym się kryzysem gospodarczym i ograniczeniem dostępnych środków finansowych;
43. wzywa UE do zadbania o to, by misje w ramach WPBiO były planowane w sposób zapewniający skuteczność, rozliczalność i odporność z uwzględnieniem efektywnych operacji i silniejszych mandatów powiązanych z konstruktywną wolą polityczną mającą na celu rozwiązywanie konfliktów, a nie ich zamrażanie;
44. zwraca uwagę na znaczenie dyplomacji parlamentarnej oraz przypomina w tym kontekście o licznych spotkaniach i misjach parlamentarnych, które Parlament prowadził, zwłaszcza o regularnych wspólnych posiedzeniach Parlamentu Europejskiego i Parlamentu Panafrkańskiego; wzywa w związku z tym do wzmocnienia wymiaru parlamentarnego w stosunkach UE–UA oraz apeluje o coroczne wizyty głównych komisji Parlamentu Europejskiego w celu organizowania regularnych spotkań i wymiany poglądów z ich afrykańskimi odpowiednikami;
45. nalega na to, by pomoc UE nie wydłużała konfliktów i nie ułatwiała zachłannych zachowań reżimów autorytarnych, gdyż zachowania takie są przyczyną wielu problemów społeczno-gospodarczych i konfliktów politycznych w Afryce; podkreśla, że dążenie do realizacji wspólnych interesów i współpracy musi być spójne z prawem międzynarodowym, podstawowymi wartościami UE oraz celami wspierania demokracji, dobrych rządów i praw człowieka;
46. docenia wysiłki na rzecz wzmocnienia wypracowanych w Afryce mechanizmów i przepisów dotyczących ochrony praw człowieka, takich jak Afrykańska karta praw człowieka i ludów i protokoły do niej, Afrykańska karta na rzecz demokracji, wyborów i dobrych rządów, Afrykańska Komisja Praw Człowieka i Ludów oraz Afrykański Trybunał Praw Człowieka i Ludów; docenia fakt, że takie mechanizmy i przepisy nadal pomagają partnerom afrykańskim w dostosowywaniu ich własnych instrumentów i mechanizmów w zakresie praw człowieka do uznanych międzynarodowo zasad, przepisów i norm;
47. wyraża przekonanie, że wzmożony udział kobiet w życiu publicznym, w tym w polityce, ma zasadnicze znaczenie dla egalitarnego i integracyjnego społeczeństwa; podkreśla znaczenie wspólnych wysiłków UE i Afryki, by usprawnić politykę i proces legislacyjny odnośnie do takich zagadnień jak dostęp dziewcząt do edukacji, zakazanie małżeństw dzieci, położenie kresu okaleczaniu organów płciowych kobiet, zadbanie o gospodarcze, polityczne i społeczne prawa kobiet oraz ich udział we wszystkich

obszarach życia społecznego, proces decyzyjny, wysiłki na rzecz budowania i utrzymania pokoju, położenie kresu przemocy psychicznej, fizycznej i seksualnej, w tym gwałty małżeńskie i wszelkie inne formy wykorzystywania; przypomina, że propagowanie równouprawnienia płci jest jednym z najskuteczniejszych sposobów pobudzania wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu, ograniczania ubóstwa i wspierania pokoju; zachęca do dalszego wspierania wzmocnienia pozycji ekonomicznej kobiet w Afryce poprzez edukację, transfer umiejętności, dostęp do finansowania i pomocy w założeniu przedsiębiorstwa oraz dostęp do ziemi; z zadowoleniem przyjmuje zwiększoną reprezentację kobiet w niektórych krajach afrykańskich; zauważa jednak, że kobiety są nadal słabo reprezentowane w szeregu krajów na kontynencie afrykańskim; podkreśla, że poszanowanie i pełna realizacja praw człowieka w odniesieniu do kobiet stanowią podstawę demokratycznego społeczeństwa; uznaje zatem, że te prawa podstawowe i cele muszą zostać zrealizowane, by stworzyć prawdziwie demokratyczne społeczeństwo; podkreśla, że różnice w traktowaniu kobiet i mężczyzn w dziedzinie edukacji pozostają w Afryce poważnym problemem, zwłaszcza w społecznościach zmarginalizowanych, i podkreśla potrzebę zapewnienia dziewczętom i kobietom odpowiedniego dostępu do edukacji, programów nauki umiejętności oraz rzeczywistych możliwości życiowych;

48. zachęca ESDZ do zwiększenia swojej obecności w delegaturach na całym kontynencie, w szczególności w kluczowych państwach członkowskich UA, w celu dalszego rozwoju naszych stosunków dwustronnych i regionalnych oraz zapewnienia odpowiedniego dialogu z odpowiednimi zainteresowanymi stronami; podkreśla, że takie ścisłe więzi stanowią podstawę do zapewnienia odpowiednich i należycie zorganizowanych partnerstw globalnych, a także reagowania w sposób dostosowany do konkretnych sytuacji; wzywa ESDZ do znaczącej poprawy jej strategii medialno-komunikacyjnej w celu nie tylko zwiększenia świadomości na temat wysiłków UE w poszczególnych regionach, ale także zwiększenia świadomości i poparcia wśród obywateli UE w odniesieniu do zintensyfikowanej współpracy UE–Afryka;
49. podkreśla, że stosunki UE–Afryka powinny przejść od relacji ukierunkowanych na rozwój do takich, które mają na celu uczynienie z narodów afrykańskich równorzędnych partnerów i będą charakteryzować się ambitną wymianą handlową mającą na celu podniesienie standardów afrykańskich; podkreśla, że UE powinna pomagać narodom afrykańskim w dążeniu do samowystarczalności; uważa, że zacieśnienie więzi gospodarczych z Afryką ma zasadnicze znaczenie dla zabezpieczenia gospodarczej niezależności państw afrykańskich;
50. zachęca przywódców afrykańskich do wybierania wysokiej jakości, przejrzystych, sprzyjających włączeniu społecznemu i zrównoważonych projektów inwestycji zagranicznych oraz wspiera dostęp do możliwości finansowania, które stanowią zdecydowaną alternatywę dla zewnętrznych inicjatyw pod kierownictwem państwa;
51. przypomina o znaczeniu koordynowania strategii UE-Afryka z ONZ, NATO, OBWE oraz z innymi krajami o podobnych poglądach, takimi jak Stany Zjednoczone Ameryki, Kanada, Zjednoczone Królestwo, Australia i Japonia.

INFORMACJE O PRZYJĘCIU PRZEZ KOMISJĘ OPINIODAWCZĄ

Data przyjęcia	21.9.2020
Wynik głosowania końcowego	+ : 55 - : 6 0 : 6
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Alviina Alametsä, Alexander Alexandrov Yordanov, Maria Arena, Petras Auštrevičius, Traian Băsescu, Anna Bonfrisco, Reinhard Bütikofer, Fabio Massimo Castaldo, Włodzimierz Cimoszewicz, Katalin Cseh, Tanja Fajon, Anna Fotyga, Michael Gahler, Sunčana Glavak, Raphaël Glucksmann, Klemen Grošelj, Bernard Guetta, Márton Gyöngyösi, Sandra Kalniete, Dietmar Köster, Andrius Kubilius, Ilhan Kyuchyuk, David Lega, Miriam Lexmann, Nathalie Loiseau, Antonio López-Istúriz White, Lukas Mandl, Thierry Mariani, David McAllister, Vangelis Meimarakis, Sven Mikser, Francisco José Millán Mon, Javier Nart, Gheorghe-Vlad Nistor, Urmas Paet, Demetris Papadakis, Kostas Papadakis, Tonino Picula, Manu Pineda, Kati Piri, Giuliano Pisapia, Jérôme Rivière, María Soraya Rodríguez Ramos, Nacho Sánchez Amor, Isabel Santos, Andreas Schieder, Radosław Sikorski, Jordi Solé, Sergei Stanishev, Tineke Strik, Hermann Tertsch, Harald Vilimsky, Idoia Villanueva Ruiz, Viola Von Cramon-Taubadel, Thomas Waitz, Charlie Weimers, Isabel Wiseler-Lima, Salima Yenbou, Željana Zovko
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Özlem Demirel, Angel Dzhambazki, Assita Kanko, Arba Kokalari, Dragoş Tudorache, Mick Wallace, Elena Yoncheva, Marco Zanni

**GŁOSOWANIE KOŃCOWE W FORMIE GŁOSOWANIA IMIENNEGO
W KOMISJI OPINIODAWCZEJ**

55	+
ECR	Angel Dzhambazki, Anna Fotyga, Assita Kanko, Hermann Tertsch
NI	Fabio Massimo Castaldo, Márton Gyöngyösi
PPE	Alexander Alexandrov Yordanov, Traian Băsescu, Michael Gahler, Sunčana Glavak, Sandra Kalniete, Arba Kokalari, Andrius Kubilius, David Lega, Miriam Lexmann, Antonio López-Istúriz White, Lukas Mandl, David McAllister, Vangelis Meimarakis, Francisco José Millán Mon, Gheorghe-Vlad Nistor, Radosław Sikorski, Isabel Wiseler-Lima, Željana Zovko
RENEW	Petras Auštrevičius, Katalin Cseh, Klemen Grošelj, Bernard Guetta, Ilhan Kyuchyuk, Nathalie Loiseau, Javier Nart, Urmas Paet, María Soraya Rodríguez Ramos, Dragoș Tudorache
S&D	Maria Arena, Włodzimierz Cimoszewicz, Tanja Fajon, Raphaël Glucksmann, Sven Mikser, Demetris Papadakis, Tonino Picula, Kati Piri, Giuliano Pisapia, Isabel Santos, Andreas Schieder, Sergei Stanishev, Nacho Sánchez Amor, Elena Yoncheva
VERTS/ALE	Alviina Alametsä, Reinhard Bütikofer, Jordi Solé, Tineke Strik, Viola Von Cramon-Taubadel, Thomas Waitz, Salima Yenbou
6	-
GUE/NGL	Özlem Demirel, Manu Pineda
ID	Thierry Mariani, Jérôme Rivière, Harald Vilimsky
NI	Kostas Papadakis
6	0
ECR	Charlie Weimers
GUE/NGL	Idoia Villanueva Ruiz, Mick Wallace
ID	Anna Bonfrisco, Marco Zanni
S&D	Dietmar Köster

Objaśnienie używanych znaków:

+ : za

- : przeciw

0 : wstrzymało się